

Arrest

nr. 98 210 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 november 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. MICHOLT en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Het door verzoekster niet betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt :

“Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 1 januari 1986 te Bagdad geboren. U bent een sjiit van Arabische origine. U woonde eerst in de wijk Al Nairiya. Toen u ongeveer tien jaar oud was verhuisde u met uw familie naar de wijk Amin. Sinds uw huwelijk in 2007 woonde u in de wijk Tel Mohamed in Bagdad Jedida. U werkte een jaar als lerares. Toen u ontdekte dat uw dochter M.M.F. (O.V. ...) een handicap had, stopte u met uw werk. Uw echtgenoot was tewerkgesteld als verhoorder inzake corruptieaangelegenheden bij het ministerie van binnenlandse zaken. Op 8 september 2011 werd uw echtgenoot ontvoerd. Diezelfde dag vertrok u uit uw huis en ging u bij uw familie wonen. Vier dagen later namen de ontvoerders van uw echtgenoot contact met u op. Ze eisten dat u de documenten en cd's die hij thuis bewaarde aan hen zou overmaken, samen met 100.000 dollar. U zei dat u niet wist welke documenten ze bedoelden. Zonder meer uitleg te geven braken ze

het telefoongesprek af. Nog twee dagen later namen de ontvoerders wederom contact met u op. Ze deden diezelfde eis en stuurden u een foto van uw door hen mishandelde echtgenoot als bewijs dat hij nog leefde en dat u maar beter aan hun eis zou kunnen voldoen. U kreeg geen informatie over welke documenten ze dan juist nodig hadden. Op 29 september 2011 werd uw huis getroffen door een mortieraanslag. Diezelfde dag nog namen de ontvoerders wederom contact met u op. Ze zeiden dat u en uw dochter M. zouden gedood worden. Hierop besloot u Irak te verlaten. Op 8 oktober 2011 verliet u Irak samen met uw dochter M.. Op 20 oktober 2011 kwamen jullie in België aan, waar jullie op 21 oktober 2011 asiel aanvroegen. Op 9 december 2011 werd de broer van uw echtgenoot vermoord.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende originele documenten voor: uw identiteitskaart (dd. 2/11/2008), uw nationaliteitsbewijs (dd. 13/11/2008), de identiteitskaart van uw dochter, drie foto's van uw huwelijk en een verzendbewijs van DHL. Tevens legt u kopieën voor van de identiteitskaart van uw echtgenoot, het nationaliteitsbewijs van de vader van uw echtgenoot, uw voedselrantsoenkaart, uw huwelijksakte, werkbades van uw echtgenoot, een foto van uw mishandelde echtgenoot, medische attesten in verband met uw dochter, een aangifte bij de politie in verband met de ontvoering van uw echtgenoot en een aangifte in verband met de vernieling van uw huis. U legt ook drie cd's voor, hierop staan foto's en een filmpje in verband met de beschadigingen aan uw huis, een filmpje met uw familieleden en de overlijdensakte van uw schoonbroer."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel beroept verzoekster zich op een schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

Verzoekster verwijst naar de vluchtelingendefinitie in artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag en tracht haar asielrelaas hier in te passen. Verder stelt zij het niet eens te zijn met de concrete motieven van de bestreden beslissing en tracht zij deze te weerleggen.

2.1.2. De Raad stelt vast dat verzoekster, die zich verzet tegen de motieven van de bestreden beslissing, in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De materiële motiveringsplicht zal *in casu* worden onderzocht in het licht van de voorwaarden tot toekenning van de vluchtelingenstatus, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Daarbij moet in acht genomen worden wat volgt:

2.1.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.1.4. De bestreden weigering tot toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus wordt gemotiveerd als volgt :

“Er dient, na uw gehoor op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS), te worden opgemerkt dat u noch aannemelijk hebt gemaakt uw land van herkomst te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de conventie van Genève, noch aannemelijk hebt gemaakt een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals begrepen onder de definitie van subsidiaire bescherming en wel om volgende redenen.

Vooreerst moet worden gesteld dat u vóór de ontvoering van uw echtgenoot geen problemen kende en ook nooit aan gedacht hebt Irak te verlaten. Uw vrees vloeit volledig voort uit de door u ingeroepen vervolging die uw echtgenoot omwille van zijn werk zou ondergaan (CGVS p.14).

Met betrekking tot de vervolgingsfeiten die u inroept, namelijk de ontvoering van uw echtgenoot en de explosie van uw huis, dient eerst en vooral te worden opgemerkt dat uw dossier hieromtrent enkele discrepanties bevat die ernstige twijfels doen rijzen over de waarachtigheid van deze feiten en de oprechtheid van uw asielaanvraag. Zo verklaart u tijdens het gehoor dat u niet thuis was toen de mortieraanslag plaatsvond. U zou dit niet hebben gezien, maar door de burens zijn ingelicht wat dit betreft (CGVS p.15). Nochtans staat in de pv (de vertaling hiervan werd aan het administratief dossier toegevoegd) vermeld dat u zelf zou gezien hebben dat uw huis vernield was wanneer u er naar terugkeerde. Dat uw verklaringen en de documenten die u voorlegt mekaar op dergelijke wijze tegenspreken, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Daarnaast is het uitermate bevreemdend te moeten vaststellen dat u niet weet waar en door hoeveel personen uw echtgenoot werd ontvoerd hoewel u wel aangeeft dat er getuigen waren. Dit is vooral frappant gezien uit de vertaling van de door u voorgelegde aangifte blijkt dat het om drie ontvoerders zou gaan. Indien u van de inhoud van deze aangifte op de hoogte zou zijn, wat toch wel een minimum is dat men kan verwachten van een persoon die hier asiel aanvraagt en ter staving daarvan documenten voorlegt, had u dus makkelijk kunnen aangeven hoeveel personen er bij de ontvoering betrokken waren. Dat u niet op de hoogte bent dat dit in de aangifte vermeld staat, doet dan ook verder afbreuk aan de oprechtheid van uw verklaringen. Bovendien blijkt dat u zich zelfs niet hebben geïnformeerd wat de getuigen gezien hadden en wat de omstandigheden van de ontvoering juist waren. Bovendien hebt u zich evenmin enige moeite getroost meer te weten te komen over de daders van de door u aangehaalde vervolgingsfeiten. U weet niet wie de daders zijn. U vermoedt slechts dat het mensen zijn van het ministerie van binnenlandse zaken maar verder dan een vermoeden komt u niet. Gevraagd of u zich hier niet naar heeft proberen te informeren, geeft u een weinig overtuigende uitleg en zegt u dat u geen tijd had omdat u moest vluchten en dat u niet zou weten hoe u dit moest doen (CGVS p.12, 15). Nochtans zou u toch minstens kunnen proberen om iets te weten te komen, bijvoorbeeld via collega's van uw echtgenoot, waaronder zoals u zelf aangeeft getuigen van de ontvoering. Een dergelijke laconieke houding omtrent de omstandigheden van de ontvoering van uw echtgenoot doet in ernstige mate afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van uw vrees.

Vervolgens moet worden gesteld dat u op enkele vlakken opmerkelijk vaag blijft over het werk van uw echtgenoot. Zo weet u niet wanneer uw echtgenoot precies bij het ministerie van binnenlandse zaken begon te werken. U haalt enkel aan dat dit reeds van voor uw huwelijk was maar men mag toch verwachten dat u dit met iets meer precisie kan vertellen, zeker aangezien u omwille van zijn werk internationale bescherming inroept (CGVS p.4, 9). Ook over zijn precieze taken blijft u betrekkelijk vaag. U kunt enkel zeggen dat hij verhoorder was bij corruptiezaken in het ministerie van binnenlandse zaken. Op de vraag of hij ook andere zaken deed dan verhoren of ooit heeft gedaan, kunt u niet antwoorden. Hoe zulke verhoren verliepen en of hij ook deelnam aan arrestaties, dat weet u niet (CGVS p.8, 9, 14). U weet ook niet of uw echtgenoot in contact kwam met Amerikanen via zijn werk. U denkt alleen dat het zo moet zijn omdat er veel Amerikanen op het ministerie zouden zijn maar u kunt hier in elk geval geen concrete voorbeelden van geven (CGVS p.9). Wanneer gevraagd wordt naar de naam van de overste van uw echtgenoot kunt u enkel zijn voornaam geven. Wanneer naar namen van andere collega's gevraagd wordt geeft u ook enkel hun voornamen. De naam van de minister van binnenlandse zaken moet u volledig schuldig blijven (CGVS p.8, 9, 14). Dergelijke vage verklaringen over het werk van uw echtgenoot kunnen het CGVS er allerminst van overtuigen dat u een gegronde vrees voor vervolging hoeft te koesteren omwille van uw echtgenoots werk. Bovendien blijkt dat u ook niet weet of uw echtgenoot voor zijn ontvoering reeds problemen ondervond (CGVS p.10). Hoewel u wel weet heeft van collega's van uw echtgenoot die problemen kregen omwille van hun werk, heeft u er echter geen idee van of collega verhoorders gelijkaardige problemen als uw echtgenoot (CGVS p.16).

Bovendien kunt u geen overtuigende bewijsdocumenten voorleggen van zijn beweerde werk voor het ministerie van binnenlandse zaken. U legt slechts twee gekopieerde werkbadges voor. Deze

zijn gemakkelijk repliceerbaar en de echtheid hiervan kan dus geenszins worden gegarandeerd, wat des te meer van belang is gezien de discrepanties tussen uw verklaringen en de gerechtelijke documenten zoals hierboven uiteengezet.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u na de explosie en het telefoontje op 29 september 2011 geen voldoende zwaarwichtige aanwijzingen kan opgeven dat u actueel een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren

De enige aanwijzing die u opgeeft is de moord op de broer van uw echtgenoot. U maakt echter niet aannemelijk dat deze moord gelieerd is aan uw problemen. U heeft niet meer dan een vermoeden. Het enige waarop u zich baseert om tot dit vermoeden te komen, is de stelling dat uw schoonbroer geen problemen had. Na de dood van uw schoonbroer, die dateert van 9 december 2011, heeft niemand nog iets gehoord of gezien in verband met de personen die u zouden vervolgen (CGVS p.16).

Uit bovenstaande dient te worden geconcludeerd dat u niet kan overtuigen dat u wordt gevisieerd met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Tot slot dient te worden vermeld dat de door u ingeroepen medische problemen van uw dochter geen verband houden met de criteria bepaald bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming (CGVS p.14, 17-18). U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Bovenstaande elementen laten het CGVS niet toe te concluderen dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie hoeft te koesteren. Bijgevolg kan de status van vluchteling u niet worden toegekend.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en of u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Bagdad in Centraal-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merklijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

Het UNHCR meldt in haar rapport, "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Iraq" van 31 mei 2012, dat de situatie in Irak in 2010 en 2011 stagneerde en dat er 2011 een daling viel waar te nemen van het aantal burgerslachtoffers dat veroorzaakt wordt door bomaanslagen. Daarentegen stelt het UNHCR een stijging vast van het aantal doelgerichte aanslagen.

In 2012, vlak na het vertrek van de Amerikaanse troepen - die op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied hebben verlaten -, was er sprake van een stijgend aantal aanslagen. Deze situatie stabiliseerde vrij snel. In de maanden februari-maart-april-mei 2012 was er geen sprake van een buitengewone situatie. Het geweld dat plaatsvond was in hoofdzaak gericht tegen welbepaalde groepen (zie bijgevoegde SRB "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad" dd. 5 januari 2012 met update van 16 juli 2012).

Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden in Bagdad enkele zware en grootschalige aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel doelgericht is, en zich richt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De overige door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde **documenten**, zijnde uw identiteitskaart (dd. 2/11/2008), uw nationaliteitsbewijs (dd. 13/11/2008), de identiteitskaart van uw dochter, de drie foto's van uw huwelijk, het verzendbewijs van DHL en de kopieën van de identiteitskaart van uw echtgenoot, het nationaliteitsbewijs van de vader van uw echtgenoot, uw voedselrantsoenkaart, uw huwelijksakte, medische attesten in verband met uw dochter, wijzigen voorgaande appreciatie niet. Deze documenten zeggen enkel iets over jullie identiteit, herkomst en gezondheidstoestand, deze worden echter niet in twijfel getrokken. Ze voegen echter niets toe aan uw asielrelaas. Ook de twee aangiftes bij de politie, de foto van uw mishandelde echtgenoot en de drie cd's met de foto's en het filmpje in verband met de beschadigingen aan uw huis en de overlijdensakte van uw schoonbroer volstaan niet als bewijs dat u daadwerkelijk gevisieerd wordt met het oog op vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Ze kunnen enkel uw verhaal ondersteunen als uw verklaringen coherent en overtuigend overkomen, wat hier niet het geval is. Bovendien betreft het hier kopieën dewelke gemakkelijk kunnen worden gemanipuleerd en waardoor de echtheid dus geenszins kan worden gegarandeerd (CGVS p.11). U verklaart wel dat de politie ook vaststellingen zou hebben gedaan betreffende de explosie, maar daarvan wordt in de aangifte niets vermeld (CGVS p.7). Wat de foto's en het filmfragment van de beschadigingen aan het huis betreft kan bijkomend worden opgemerkt dat niet kan worden afgeleid waar, wanneer en in welke omstandigheden deze werden gefilmd. De overlijdensakte van uw schoonbroer is slechts een kopie. U geeft aan dat op de overlijdensakte van uw schoonbroer vermeld staat naar welk ziekenhuis hij werd gebracht, maar zelf kunt u niet zeggen welk ziekenhuis dit was (CGVS p.11). Nochtans kan verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de inhoud van de door u voorlegde documenten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Het komt aan verzoekster toe deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen.

2.2.1 Verzoekster stelt dat zij rechtstreeks bedreigd werd ingevolge de problemen van haar echtgenoot. Dit is ook het uitgangspunt dat door de verwerende partij werd ingenomen in de bestreden beslissing, zodat niet valt in te zien hoe dit argument kan bijdragen aan het debat.

2.2.2.1. Wat haar verklaringen over de ontvoering van haar echtgenoot betreft en de bevindingen daaromtrent van de verwerende partij, stelt verzoekster in eerste instantie dat in het door haar voorgelegde pv staat dat ze zelf heeft gezien dat haar huis was vernield toen ze ernaar terugkeerde, wat bevestigt dat ze de mortieraanslag zelf niet heeft gezien.

2.2.2.2. De verwerende partij erkent dat het hier een materiële vergissing betreft, maar stelt verder dat die niet van die aard is dat zij de bestreden beslissing zou aantasten, omdat rekening moet worden gehouden met het geheel van motieven die de Commissaris-generaal hebben doen besluiten verzoekster het vluchtelingenstatuut en subsidiaire beschermingsstatuut te weigeren.

2.2.2.3. De Raad zal, gezien de repliek van de verwerende partij, nagaan of de bestreden beslissing overeind blijft na weglating van het hiervoor besproken motief, dan wel of deze moet worden hervormd of vernietigd. Met andere woorden: de vraag dringt zich op of het voormelde motief als overtollig, dan wel als een van de determinerende motieven moet worden aangemerkt.

2.2.3.1. Wat de ontvoering van de echtgenoot betreft en de onwetendheden die de verwerende partij hieromtrent vaststelde, voert verzoekster aan dat zij zelf geen getuige was en alle informatie heeft verkregen van de collega's van haar man die getuige waren. Verzoekster zou hen ook nooit gevraagd en zich ook niet afgevraagd hebben met hoeveel ontvoerders ze juist waren. Voorts, omtrent het feit dat zij zou hebben nagelaten zich verder te informeren en wie er zou achter zitten, stelt zij dat zij schrik had voor haar eigen leven en dat van haar gehandicapte dochter, dat haar schoonvader wel op zoek is gegaan maar niets te weten is gekomen en dat niet van haar kan worden verwacht dat zij zelf een onderzoek zou voeren naar de daders van de ontvoering. Dat is politiewerk, zo stelt zij, zeker in een land als Irak waar nog talrijke terroristische groeperingen actief zijn en meedogenloos opereren.

2.2.3.2. Samen met de verwerende partij moet worden geoordeeld dat van een asielzoekster toch redelijkerwijs kan verwacht worden dat zij op de hoogte is van de feiten omtrent de ontvoering van haar echtgenoot. Verzoeksters onwetendheid klemmt des te meer nu zij verklaarde dat er getuigen waren van de ontvoering én zelfs een aangifte neerlegt waaruit blijkt dat er drie ontvoerders waren. In die omstandigheden is het verre van aannemelijk dat zij niet weet waar en door hoeveel personen haar echtgenoot ontvoerd werd. Immers, dat zij zich niet verder zou hebben bevroegd bij de getuigen en dat zij zelfs geen kennis heeft van de inhoud van de aangifte die zij zelf voorlegt getuigt van een desinteresse die de ernst van de vermeende vervolgingsvrees dermate relativeert dat ze de geloofwaardigheid ervan verder ondermijnen. Verzoeksters vergoelijkingen doen hieraan geen afbreuk: er wordt haar niet gevraagd om een politieel onderzoek te voeren, maar toch enige interesse aan de dag te leggen voor de feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek uit Irak en zich daar in de mate van het mogelijke over te laten informeren. Het feit dat zij bang was en een gehandicapte dochter heeft doet daaraan geen afbreuk. Haar bewering dat haar schoonvader wél op zoek zou zijn gegaan naar informatie is verder niet meer dan dat: een bewering die op geen enkele wijze wordt aangetoond, en die dus niet van aard is om de onwetendheid die verzoekster etaleerde te verschonen. De vermoedens die verzoekster nu uit over de mogelijke daders doen dat evenmin.

2.2.4.1. Verzoeksters onwetendheid strekt zich verder uit tot de professionele activiteiten van haar echtgenoot, zoals dat uitgebreid werd uiteengezet in de bestreden beslissing. Verzoekster stelt daartegenover dat het heel normaal is, in een cultuur zoals die van Irak, dat de man weinig vertelt over zijn werk en de echtgenoot bovendien gebonden was door geheimhouding over de inhoud van zijn werk. Zij verwijst verder naar enkele passages uit het gehoorverslag die de motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht zouden moeten stellen.

2.2.4.2. De Raad stelt samen met de verwerende partij vast dat verzoekster omtrent het werk van haar echtgenoot onaanvaardbaar vaag is gebleven: zij weet, buiten de verklaring dat het voor hun huwelijk was, niet bij benadering te zeggen wanneer haar echtgenoot bij het ministerie van binnenlandse zaken begon te werken en is zij zeer vaag over zijn precieze taken. Ten aanzien van de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekster niet weet of hij ook met Amerikanen in contact kwam, doet zij thans gelden dat zij tijdens het verhoor heeft verklaard dat haar echtgenoot contact had met Amerikanen, dat hij immers een opleiding heeft gevolgd die werd geleid door de Amerikanen. Zij verwijst naar de volgende passage uit het gehoorverslag : *“Heeft me verteld opleiding die hij volgde als verhoorder werd door Amerikanen georganiseerd”* (p 9) en stelt verder nog dat zij ook vertelde dat haar echtgenoot zelfs een tijdje in het politiekantoor in de groene zone heeft gewerkt en zo veel in contact kwam met Amerikanen : *“Wat ik weet van hem is dat hij altijd verhoorder is geweest, als iets anders deed weet ik*

niet ... was wel periode in politiekantoor in Groene Zone" (p 9). De verwijzing naar deze passages neemt niet weg dat verzoekster niet met zekerheid kon verklaren of haar echtgenoot in contact kwam met Amerikanen. Immers, op de uitdrukkelijke vraag : *"Kwam uw echtgenoot tijdens zijn werk in contact met Amerikanen?"* antwoordde zij: *"Ik denk van wel, in ministerie binnenlandse zaken veel Amerikanen"*. Meer dan vage veronderstellingen heeft verzoekster tijdens het gehoor dus niet geuit, zodat de verwerende partij terecht kon stellen dat verzoekster niet weet of haar echtgenoot ook in contact kwam met Amerikanen, laat staan dat ze namen kon geven.

Verder stelt de verwerende partij in de aangevochten akte dat verzoekster enkel de voornamen kan geven van de overste van haar echtgenoot en zijn collega's, dat zij de naam niet kent van de minister van binnenlandse zaken, niet blijkt te weten of haar echtgenoot reeds voor zijn ontvoering problemen ondervond en niet weet of collega-verhoorders gelijkaardige problemen zouden hebben ondervonden.

Verzoekster stelt dat zij heel wat namen heeft kunnen geven van collega's van haar man en verwijst naar de volgende passage uit het gehoorverslag : *"Hij spreekt altijd over zijn vrienden, zijn vrienden Q. en A., officier spreekt veel over m. D., baas van hen I. A. G."* (p 8). Voorts stelt zij dat haar echtgenoot vertelde dat collega's beschoten werden, verdwenen etc. en betoogt zij dat zij verschillende namen heeft opgesomd van mensen die in zo'n situatie terecht kwamen : *"R.F., m. A., politieagent H."* (p 10).

Verzoekster betoogt doet geen afbreuk aan het feit dat zij uitdrukkelijk verklaarde niet de volledige naam te kennen van de overste van haar echtgenoot (CGVS, p 8) en dat zij toen haar daarop werd gevraagd de namen van andere collega's te geven, niet verder kwam dan de voornamen Q. en A. . Dat zij een aantal namen wél zou kunnen vermelden doet geen afbreuk aan het feit dat het niet geloofwaardig is dat zij de namen van de overste en deze van de collega's-vrienden van haar echtgenoot niet kan geven. Daarbij komt nog dat verzoekster klaarblijkelijk niet wist te zeggen of haar echtgenoot voor zijn ontvoering reeds problemen ondervond en dat zij niet concreet kon zeggen of collega's van haar echtgenoot gelijkaardige problemen ondervonden. Verzoekster verwijst nu wel naar een passage uit het gehoorverslag om dit laatste argument te ontkrachten, maar de Raad kan haar hierin niet bijtreden. Op de vraag naar voorbeelden van collega's die omwille van hun werk problemen ondervonden antwoordde verzoekster: *"Ja, enorm veel die werden vermoord, ontvoerd ..."*, doch gevraagd om wat preciezer te zijn verklaarde zij : *"Waar en wanneer kan ik niet zeggen, wel veel vrienden die vermoord zijn"*, waarna zij verwees naar R.F., m. A. en politieagent H.(CGVS, p. 10). Gevraagd, op het einde van het gehoor, of de collega's van haar man dezelfde problemen hadden, verklaarde zij : *"Nee, denk van niet, de andere waren geen verhoorders, waren gewoon politie"*, waarna zij ook nog stelde, op de vraag of zij had geïnformeerd of andere verhoorders gelijkaardige problemen hadden: *"Weet ik niet"*.

Verzoekster komt dus niet verder dan een aantal onaannemelijk vage verklaringen omtrent de professionele situatie van haar echtgenoot en diens collega's, terwijl die toch de kern van het asielrelaas betreft, nu zij zelf verklaarde dat hij omwille van die activiteiten zou zijn ontvoerd. Haar argumenten over de cultuur in Irak en de geheimhoudingsplicht kunnen deze vaagheden geenszins verklaren, temeer nu verzoekster zich hierover zelf had kunnen informeren, desgevallend na de feiten, bij de collega's van haar echtgenoot. Dat haar echtgenoot niet rechtstreeks voor de bevoegde minister werkte, wat haar onwetendheid over diens naam zou verklaren, kan om die reden evenmin worden bijgetreden.

2.2.5.1. Verzoekster werpt op dat zij de originele badges van haar echtgenoot niet kon voorleggen omdat haar echtgenoot deze zelf bij had op het ogenblik van zijn ontvoering.

2.2.5.2. In wezen erkent verzoekster dat zij geen bewijskrachtige documenten kan voorleggen ter staving van de professionele activiteiten van haar echtgenoot. Het weze echter benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoekster zelf rust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van haar relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoekster aantonen dat haar aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door haar in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het *in casu* om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoeker betreffen is het niet kennelijk onredelijk dat van haar wordt verwacht dat zij een redelijke inspanning zou ondernemen om deze te bemachtigen. De originele werkbadge van haar echtgenoot kan bezwaarlijk worden beschouwd als het enig mogelijke stuk dat zijn tewerkstelling als verhoorder bij het ministerie van binnenlandse zaken zou kunnen aantonen. De kopieën daarentegen die zij voorlegt volstaan niet, nu de echtheid ervan niet kan worden gegarandeerd en haar verklaringen op zich, getuige daarvan de bespreking hierboven, niet toelaten om de vervolgingsvrees aannemelijk te maken.

2.2.6. De Raad is van oordeel dat de verwerende partij alleen al op grond van de hierboven bijgetreden motieven genoegzaam tot het besluit is kunnen komen dat het asielrelaas niet geloofwaardig is. Van een asielzoekster mag immers verwacht worden dat zij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van haar asielaanvraag, de feiten die de oorzaak waren van haar vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, en de niet aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage en ongeloofwaardige verklaringen. In het licht van deze vaststelling moet het motief aangaande de vermeende tegenstrijdigheid over het al dan niet aan aanschouwen van het vernielde huis, dan ook als overtollig worden aangemerkt, zodat de materiële vergissing waarvan sprake überhaupt niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing, net zomin als het desgevallend gegrond bevinden van kritiek tegen het motief aangaande het actuele karakter van de vrees: nu verzoeksters relaas niet geloofwaardig is, kan evenmin geloof worden gehecht aan haar vermoeden dat haar schoonbroer werd vermoord omwille van de problemen van haar echtgenoot en de hare. Het document dat zij daarover bijbrengt –een overlijdensakte- is opgeslagen op een cd-rom, zodat de bewijswaarde ervan niet vaststaat.

2.2.7. Verzoekster verzet zich voorts niet tegen de beoordeling van de door haar bijgebrachte documenten en al evenmin tegen de vaststelling van de verwerende partij dat de medische problemen van haar dochter geen uitstaans hebben met haar vervolgingsvrees. Zij herhaalt enkel dat het, gelet op de situatie van haar gehandicapte dochter, niet mogelijk was om haar echtgenoot op te sporen. Dienaangaande kan worden verwezen naar hetgeen daarover sub 2.2.3.2. werd gesteld.

2.2.8.1. Verzoekster legt ter zitting nog twee originele documenten voor. Daargelaten de vraag of deze stukken voldoen aan de criteria om te worden beschouwd als nieuwe elementen in de zin van artikel 39/76, § 1 van de Vreemdelingenwet, moet het volgende worden vastgesteld:

2.2.8.2. Het betreft enerzijds een document houdende vaststellingen van de politie met betrekking tot de beschadigingen aan haar huis. Aan dit document kan geen enkele bewijswaarde worden toegekend nu op het document tot twee maal toe wordt vermeld dat het is opgemaakt op 20 september 2011 terwijl de inhoud ervan een plaatsbezoek betreft naar aanleiding van een klacht die door verzoekster werd ingediend op 29 september 2011, met andere woorden negen dagen later.

2.2.8.3. Anderzijds legt verzoekster ook een “*Bevestiging*” voor van het ministerie van binnenlandse zaken, waarin wordt bevestigd dat verzoeksters echtgenoot lid was van de directie binnenlandse zaken/algemene afdeling voor onderzoeken en corruptie en waarin wordt gesteld dat hij op 8 september 2011 werd ontvoerd tijdens zijn werkuren. Naast de vaststelling dat het een voorgedrukte kopie betreft die later met de hand is aangevuld en waarop een aantal stempels werden gezet en waarop de voorgedrukte datum met de hand is aangepast, waardoor de bewijskracht van dit document als sterk aan waarde inboet, moet er ook op worden gewezen dat volgens de hoofding ervan het document uitgaat van het ministerie van binnenlandse zaken, “*Passports Affairs- Administration . dept*” terwijl luidens de inhoud ervan de betrokkene werkte voor de afdeling onderzoeken en corruptie, wat eerder bevreemdend overkomt. Wat er ook van zij, aan documenten kan slechts enige bewijswaarde worden toegekend wanneer zij worden aangebracht ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* niet het geval is.

2.2.9. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zodat de oefening die verzoekster doet, met name het inpassen van haar relaas in de vluchtelingendefinitie, niet dienstig is.

2.2.10. Verzoekster heeft niet aangetoond dat in haren hoofde, en in weerwil van wat de verwerende partij daarover oordeelde, een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kan worden aangenomen. Het eerste middel is niet gegrond.

2.3.1. In een tweede middel roept verzoekster een schending in van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming (subsidiäre bescherming) en van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering.

2.3.2. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoekster preciseert in het geheel niet welk artikel van de door haar aangevoerde richtlijn zij *in casu* geschonden acht zodat deze schending niet dienstig wordt aangevoerd.

2.3.3. Verzoekster is het niet eens met het motief dat het geweld in Bagdad niet aanhoudend zou zijn en de impact op het leven van de Irakese burger eerder beperkt zou zijn. Zij verwijst naar een passage uit de landeninformatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd ter ondersteuning van haar standpunt en citeert uit verschillende persberichten waarin melding wordt gemaakt van de nog steeds ongunstige veiligheidssituatie in Bagdad met een impact op het dagelijkse leven van de burgers en die betrekking hebben op de periode van juni tot augustus 2012 en waaruit zij afleidt dat het geweld in Bagdad specifiek van aard is, met name gaat het over herhaaldelijke bomaanslagen waarbij wekelijks tientallen doden vallen. Verzoekster betwist verder dat er geen voortdurende gevechten zouden zijn. Bij de strijd die wordt gevoerd worden bepaalde zogenaamde risicogroepen geïsoleerd, maar er vallen wel duizenden onschuldige burgerslachtoffers. Verzoekster verwijst verder naar een passage uit de *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needsof asylum seekers from Iraq”* van 31 mei 2012 waarin wordt verwezen naar de aanslagen in 2011 en 2012 met grote slachtofferaantallen.

2.3.4. Elke aanvraag om subsidiaire bescherming in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet individueel worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Een loutere verwijzing naar de algemene toestand in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker dit risico loopt. De aanvrager dient de link te leggen tussen deze algemene toestand en zijn persoonlijke situatie (RvS29 november 2007, nr. 177.396). Dienaangaande wijst de Raad er in eerste instantie op dat hierboven reeds werd vastgesteld dat verzoeksters asielrelaas ongeloofwaardig is zodat zij niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in de artikelen 48/4, § 2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. De subsidiaire beschermingsstatus kan echter worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dan meer bepaald wat betreft de hypothese van het aanwezig zijn van een situatie van willekeurig geweld in het land van herkomst, zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, c).

2.3.5.1. De vraag die *in casu* dient te worden gesteld is of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

2.3.5.2. Reeds in de bestreden beslissing werd omstandig gemotiveerd om welke redenen de verwerende partij, die zich heeft gestoeld op het CEDOCA-document *“Subject Related Briefing, Irak, De actuele veiligheidssituatie in Central-Irak-Bagdad”*, van 16 juli 2012, van oordeel was dat zich in Bagdad voor burgers geen reëel risico voordoet op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.3. Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de aan het administratie dossier toegevoegde informatie, is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Centraal Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In de SRB van 16 juli 2012 leest de Raad met betrekking tot de stad Bagdad het volgende:

“Wanneer we een overzicht bekijken van de belangrijkste incidenten in de provincie Bagdad dan komen we tot twee vaststellingen: 1) Daling van het aantal zware bomaanslagen (...) en 2) Stijging van het gerichte geweld in Bagdad tegen individuen.(...)”

Waar verzoekster verwijst naar de bij het verzoekschrift toegevoegde artikels met de betrekking tot aanslagen in Bagdad tot augustus 2012 en een verwijzing naar het standpunt van 'Iraq Body Count', wijst de Raad erop dat de SRB van 16 juli 2012 een onderzoek heeft gevoerd naar de aanslagen tot en met juni 2012 en de mogelijke risico's voor burgers (p. 20 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: *"Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkoek samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang de bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...)*

De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten.(...)"

In de eerste helft van 2012 bleef het geweld in Bagdad hoofdzakelijk doelgericht, net als in 2011, met sporadisch een aantal aanslagen op dichtbevolkte plaatsen (...). Begin 2012 (...) richtten de aanslagen in Bagdad zich grotendeels tegen de Iraakse politiediensten en sjiiitische wijken. In de maanden die daarop volgde werden, naast de politie en de sjiiitische bevolking, eveneens het Iraakse overheids personeel en sjiiitische pelgrims gevisieerd. (...)"

Uit deze SRB, waarin tevens rekening is gehouden met de in mei 2012 gepubliceerde nieuwe "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwees en met verschillende andere gezaghebbende informatiebronnen, blijkt dus dat de vermelde incidenten vaak doelgericht zijn, tegen bepaalde bevolkingsgroepen en minderheden, en geen uiting zijn van willekeurig geweld. De informatie die verzoekster bijvoegt, noch de verwijzing naar enkele passages uit de bijgevoegde landeninformatie, terwijl die uiteraard in zijn geheel moet worden gelezen om de nuances die erin werden opgenomen tot hun recht te laten komen, doen daaraan afbreuk: hieruit blijkt geen situatie van "open combat", noch wordt melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds.

Uit de SRB die voorligt dient te worden vastgesteld dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tot en met de eerste helft van 2012. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. Verder kan niet worden ingezien waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoekster niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.3.6. In de mate verzoekster aanvoert dat de verwerende partij de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende wordt overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

– de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

– in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

– opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt gevisieerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

– bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak).”

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.3.7. In de mate verzoekster voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat zij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.3.8. Verzoekster heeft geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aangetoond, noch een schending van de door haar aangevoerde bepalingen en beginselen. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS